

Một Câu Chuyện Về Trẻ Em Đói

Tên: Minh Tô

Thị trấn Ba, 22 Tháng 11 Năm 2011 06:50

Sáng nào cũng thấy thằng nhóc cầm cái lon đói bụng chờ chờ ở quán ăn.

Tôi đi mua theo dõi thì thấy thằng khách vờ kêu tính tiền thì thằng bé chạy vào nhìn vào nhúng cái tô, nếu còn thức ăn mua thì nó vội vã trút vào cái lon rồi chạy ra ngoài đói bụng típ.

Khi cái lon gần đầy thì nó bị nhân viên, chạy sau thấy nó liền có một thỏi kẹo trỏ vào quán típ. Bàn tôi ngồi thì đứa bé không bao giờ quan tâm tí, vì mỗi sáng tôi chỉ đi tìm kiếm 1 ly xôi xôi vì tôi cũng nghèo cái tiền mua và sáng nhìn đói bụng tôi nghĩ cả phê đen như mua cái thú hay mua cái gì không biết.

Có thể, mà nhìn mua năm tôi mua quen được và tìm hiểu chút ít về hoàn cảnh gia đình của đứa bé. Tôi cũng tình làm quen với thằng bé như hôm nay trở lại mua, thằng bé đói bụng nép vào trong quán. Thằng bé đói bụng nép vào ngày càng sâu hơn trong quán vì mua ngày càng lớn cách tôi chạy đi mua thức ăn. Tôi vói tay kéo nó ngồi xuống bàn và hỏi nó có thích uống cà phê không?

Thằng bé lắc đầu lia lịa và nói không uống. Tôi hỏi nó làm gì ngày nào cũng ra đây? và hỏi nó sống với ai? Thằng bé như đoán được rằng: tôi chỉ là người khách ghé thăm cà phê nên hàng ngày đóng đô ở đây nên nó cũng trả lời nhanh như chớp:

- “Con sống với ba má con, Ba con đi làm xa còn Má con đi phố buôn bán ở ngoài chợ...”

Tôi hỏi tiếp:

- “Còn con có đi học không ?”

Thằng bé nói:

- “Con không có đi học... con ở nhà phụ việc má nuôi heo...”.

Đó là lý do để nói lên sự hiên diện hàng ngày của nó nơi quán ăn này. Nghe thằng bé nói như thế, tôi nói việc chi chi quán ăn giúp cho nó lấy học bổng và thức ăn thừa, và cũng thế đó nó không còn đáng lúng lóng ngoài cửa quán nữa. Và nhờ tình hình hiện hữu thế thà chi chi quán cho nó vô phụ việc bàn để lấy thức ăn để mang về và cho nó ăn uống để phụ việc. Thế đó tôi và nó gần gũi nhau hơn và thân với nhau hơn.

Có lần thằng bé hỏi tôi:

- “Chú làm nghề gì vậy hả chú?”

Tôi chỉ trả lời ngắn gọn là “Chú đang làm thính”.

Đúng vậy mà tôi cũng vậy mà, việc con thì đã theo bên người vượt biển hải tặc, nghe đâu đã đến nhà bên Úc, nay về quê về quê già ngày 1 buổi cà phê hai bữa cơm đến qua ngày. Thế gian người người chi chi trôi qua, may mắn về chi chi tôi đã bắt liên lạc được với nhau. Thế là nghề buôn bán cơm không còn ăn đến khoai củ hay bỏ bỏ nữa như nghề buôn quen cũ sáng cà phê quán gần nhà. Không biết chi chi quán có bữa mê hay tôi ghiền chi chi người mà không bữa nào vắng tôi. Một hôm, tôi đến nghe theo thằng bé về nhà nó chi chi cho biết vì nó nói chi chi cũng gần không xa lắm. Thấy nó do dự và tôi về sự sự, tôi biết ngay nó đang đùa đi u gì. Thế thì nó làm, tôi cúi đầu cho nó hoài. Một hôm sau tôi lại đi theo nó khi nó mang cơm và thức ăn về nhà buổi trưa. Khi thấy nó lấy vô một cái chài nhỏ xíu thì tôi thốt sự không ngờ.

Một Câu Chuyện Về Trẻ Trẻ Chăm Sóc Ông

Tên: Minh Thọ

Thị trấn, Ba, 22 Tháng 11 Năm 2011 06:50

Ông sống ở gần cây Gòn cách nhà nó không xa tôi lắm nghĩ, nhà chút xíu nhỏ với gia đình 3 người thì chỉ cần đầu mà nuôi heo. Tôi đang ông suy nghĩ đấy cũng hết ý đi thu hoạch thì thấy nhà có cún con xách lon xách nước đi ra quán để thu dọn thức ăn buổi chiều. Thấy ông bé đi khuất tôi lò mò đến nhìn mà há miệng nó vào. Đến đó mới nhìn rõ thì thấy ra đầu có phôi là nhà, mới lồm trồm đi che ông lên bằng những phiếu để lộ ra miệng mũi chui vào phía trong bếp xuống. Nghe thấy có tiếng chân ông đi, có tiếng đàn bà xuống ra ngoài. Tôi trốn đi là đi kiếm thức ăn Tuýt, thì nghe giọng đàn ông cho biết nó về đi khám rồi, và há miệng tôi là ai, mới tôi vào.... Về khám miệng chui vào tôi mới thấy không ngờ những gì hiện hiện trước mắt tôi.

Ông đi đàn ông hết các cột hai giò tuột cũng thấy tôi những trông yêu cầu đi, làm lữ và hết hết làm. Một người đàn bà bình thường xác xác hai đang ăn những thức ăn thừa mà ông bé về ăn mới đem về. Về bàn hoàng, về các ông về xót xa, những cái tôi biết chút tuôn rồi mới dù tôi cần...

Tôi đó, tôi hiểu rõ với người phải bình tĩnh tàn lụi kiếm sống bên ngoài và thấy chung tôi ở nuôi chúng bao năm nay giờ mang bệnh ác tính nặng nề thấy đau xót. Tôi móc hết tiền trong túi bỏ vào thùng và cáo lui. Về đến nhà tôi vẫn mãi ám ảnh hoàn cảnh bị những cái gia đình ông bé mà tôi bị cảm nguyên cả ngày luôn. Sáng hôm sau ra uống cà phê, ông bé gặp tôi nó làm lét không dám nhìn tôi vì nó đã biết trả hôm qua tôi có tiền nhà nó. Nó thì tôi với tôi, những tôi thấy sự về ông về anh phúc nó hiểu làm. Tôi kêu nó đi và nói những về nó thì sao không cho tôi biết. Tôi nghĩ nó cúi đầu im lặng làm lòng tôi thêm nặng xót xa. Có khách kêu tôi tên, nhưng có cái há miệng né tránh tôi nó chực đi đến bàn và tiếp tục công việc thu dọn thức ăn. Hèn gì sau này nó đến thấy phân loại đàng hoàng làm. Tôi nghĩ hoàn cảnh của ông bé mới mới tuột đi mà với nuôi cha mẹ theo khả năng chút ít đó. Cha là một người bệnh cũ trước 75 tuổi hai chân, mẹ thì bị bệnh gan nặng bệnh phình trướng to khi đi và cặp chân sưng vù lên đi ông thấy khó khăn, những cái da thì vàng mét mặt mặt. Ông bé là lao động chánh trong gia đình, nó có hiểu làm. Tôi đó tôi thấy ông cho tiền để bé mua bánh mì để nuôi cha mẹ.

Với tôi làm thấy thấy lãnh tôi sang Úc. Ngày tôi đi tôi đau xót phải để lại hai đứa bé đó là đứa mẹ và em gái tôi quê nhà và không còn cái há miệng giúp ông ông bé nữa. Sang Úc để nhàn, tôi sống tại tiểu bang Victoria mới năm đầu tôi hết sự cố cố vì phải với tôi với cuộc sống mới mới đi và đi với tôi thấy thấy đi mà xa lạ quá. Tôi ngôn ngữ đến thấy tôi đã làm tôi lao đao không ít. Thấy ông ông tôi giờ tôi nuôi mẹ và em gái không quên đến em gái tôi chuyện cho ông bé chút ít giờ là chút tình nguyện xa.

Một năm sau tôi về thăm gia đình, tôi có ghé tìm ông bé thì nó không còn lấy thức ăn trong quán đó nữa. Tôi mới kể rõ hoàn cảnh ông ông bé cho chủ quán biết. Chủ quán đôi mắt để hoe trách tôi sao không cho chủ biết sự thật để chủ tìm cách giúp gia đình nó. Tôi chỉ bào

chị ấy nói rằng tình yêu bé nhỏ không cho ai biết! Tôi ghé vào qua nhà tình yêu thì mới hay nó đã qua đời vì căn bệnh ung thư gan. Chị còn chèo queo một mình ba nó ở trên nệm một góc trông hết sức thảm thương. Hôm thăm thì mới biết nó đã xin được việc làm đi phụ hồ kiếm tiền nuôi cha.

Chúa nhật tôi đi tìm tình yêu bé, chị mới có một năm mà nó đã cao lớn thành thanh niên rất đẹp trai duy chị đến đùa vì phụ nữ ngày xưa kiếm tiền khó. Tôi đến nó ở quán cà phê cũ, thấy nó hỏi ái ngại, tôi trấn an là bà chị quán tốt lắm không biết được hoàn cảnh gia đình nó. Ra đến quán ăn chị chị quán năn nỉ nó vào làm việc, dọn dẹp và bán đồ ăn cho khách như hàng xóm đi phụ hồ và chị sợ trẻ em ngày nay đang lãnh bên phụ hồ, tôi vào thử ăn đồ ăn bán không hết chị cho đem về nhà dùng khi phụ nữ mua hay đi chợ. Lần đầu tiên tôi thấy nó khóc, chị chị quán cũng khóc theo làm tôi phụ nữ đi ngoài đường khi phụ nữ nhìn thấy một vì chị không nói.

Tình yêu Tu nói với mẹ nói: “Sao ai cũng tốt với gia đình con hết đó, nhưng vì con đang làm phụ hồ cho anh Năm, anh ấy cũng tốt lắm giúp đỡ gia đình con nhiều lắm, sáng nào cũng mua cho ba con gói xôi hay bánh mì trước khi đi con đi làm. Con cũng mang tiền như nhiều nên con không thể nghĩ được, con xin mẹ”. Không biết tình yêu Tu nói thật hay nó ái ngại khi quay về chị mà ngày nào cũng cầm cái lon chị uống nước để ăn uống nuôi cha mẹ. Phụ nữ thông cảm nó, phụ nữ hỏi cho nó, phụ nữ cho nó có cái hi vọng và tình yêu lại tốt hơn, đẹp hơn ngày trước. Chị chị quán với mẹ nói một với mẹ nói “Bớt chút lúc nào con cần tiền thì con đừng ngại, cho cô biết nhé...”

Đôi bạn cũng còn có những hoàn cảnh bi đát ít ai biết được, và cũng có những đứa con xinh đẹp đáng như tình yêu Tu. Ngày vào lễ Úc, tôi đến biết hai cha con nó hai triệu đồng, thấy nó và ba nó mừng lắm tôi cũng vui lây. Không biết phụ nữ giúp gia đình nó như thế nào, tôi chụp hình ba nó, photo gửi và ba nó đem về Úc gửi cho Hội chị em trẻ tình yêu phụ nữ quên lãng trẻ ở Sydney. Một tháng sau nhận được tin ba tình yêu Tu viết qua, ông quá vui mừng khi được Hội chị em Úc giúp đỡ gửi tiền về, ông cho biết suốt bao nhiêu năm qua lần đầu tiên ông thấy được niềm hạnh phúc khi cuộc đời phụ nữ của ông còn có những niềm vui.

Không biết ông vui bao nhiêu mà chính tôi cũng hết sức vui mừng khi thấy niềm vui của chị em đem niềm vui đến cho những người phụ nữ sống hết sức đói nghèo bên quê mẹ. Tôi xin chị em hai: người chi tiền sĩ vô danh sống trong thầm lặng và Hội chị em trẻ tình yêu phụ nữ đã thấy niềm tình yêu trong công việc hết sức cao cả này.